

BELEVENIS Een belevispark voor gehandicapten blijkt veel zorg en aandacht nodig te hebben

Dromenland prikkelt zintuigen

Een attractiepark speciaal voor mensen met een beperking. Daelzicht wil het op zintuig gebaseerde concept naar Heel brengen. In Arnhem is al een belevispark.

door **Lotte Wullems**

Haar handen glijden langs het pluche inktvisje dat in de onderwereld naar beneden komt dwarrelen. Spreken kan ze door haar zware handicap niet, maar de glimlach op haar gezicht zegt genoeg. „Normaal is ze nooit zo rustig”, zegt Karin, een van de begeleidsters. „Je ziet dat ze geniet.” In de Mini Belevenis, gelegen in het groene 's Koonings Jaght in Arnhem, kunnen (zwaar)gehandicapten, dementeren en jonge kinderen terecht voor een dagje uit. Vijf verschillende ruimtes, met vijf verschillende thema's prikkelen allemaal op hun eigen manier de zintuigen. De een geniet van de warmte van een waterbed, de ander van de schittering op de muur van de lamp, de koelte van de iglo of de hangmat waarin je bedolven wordt onder zachte knuffels. „We kunnen nergens naartoe met onze cliënten. De Efteling is bijvoorbeeld veel te druk en je wordt ook continu aangekeken door mensen”, weet Karin uit ervaring. „Hier kunnen ze heerlijk ontspannen, kijk zelf maar.” En inderdaad. Aan de vreugdekreten te horen, lijkt het vertroetelende dromenparadijs een schot in de roos bij de doelgroep. Voor de Mini Belevenis zich definitief in Arnhem vestigde, trok het concept als 'circus' door het land. Met ruim 11.000 bezoeken is er heel wat gegaaid, gevoeld en genoten van de verschillende attributen.

In de vijf ruimtes van de Nieuwe Belevenis in Arnhem kunnen (zwaar)gehandicapten heerlijk vertoeven.

foto **Hollandse Hoogte**

Ook in Heel, waar het circus in 2010 neerstreek. Of Daelzicht destijds al geïnspireerd werd tot een eigen belevispark, blijft gissen. „We hebben er nooit echt contact over gehad”, zegt Anneke van Leeuwen van de Mini Belevenis. „Wel ben ik een beetje op de hoogte van de plannen in Heel. Ik heb zo mijn bronnen in Limburg.” De doelgroep is bij beide concepten hetzelfde, maar er zijn zeker wat verschillen. Belangrijkste: waar

het mini-park in Arnhem slechts tientallen bezoekers per week trekt, hoopt Daelzicht een bezoekersaantal van 600.000 per jaar te halen. „Daar zou ik nooit aan beginnen”, schudt Van Leeuwen. „Deze doelgroep heeft veel zorg en aandacht nodig. Juist de rust is ook goed voor ze, het moet niet te massaal worden. Begeleiders geven ons ook mee: te weinig prikkels is jammer, te veel is schadelijk.” Daarom stemt de Nieuwe Belevenis ook bezoekers

op elkaar af. „Kinderen kunnen bijvoorbeeld slecht reageren op gehandicapten, en andersom.” In de toekomst gaan ze nog uitbreiden, als Nieuwe Belevenis. „Maar het blijft voor kleine groepen.” Wat de precieze plannen zijn van Daelzicht, moet blijken uit de businesscase die begin volgend jaar klaar hoort te zijn. Proeven, voelen en zien staat centraal. Dezelfde drijfveren als in Arnhem. „Dingen die wij als volwassenen niet meer

zien, vallen hun juist op. De simpelste dingen”, zegt Van Leeuwen. Bijzondere verhalen passeren de revue, zoals dat van een gezin en hun spastische zoon. Die voor de eerste keer ooit lachte tijdens een bezoek. „De uitdrukking op het gezicht van de ouders vergeet ik nooit meer.” En zo'n droomwereld valt ook bij anderen in de smaak: „Laatst was een groep hun buschauffeur kwijt. Lag hij te slapen in de hangmat hier.”